

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ Λ. ΚΟΚΟΒΕΣ

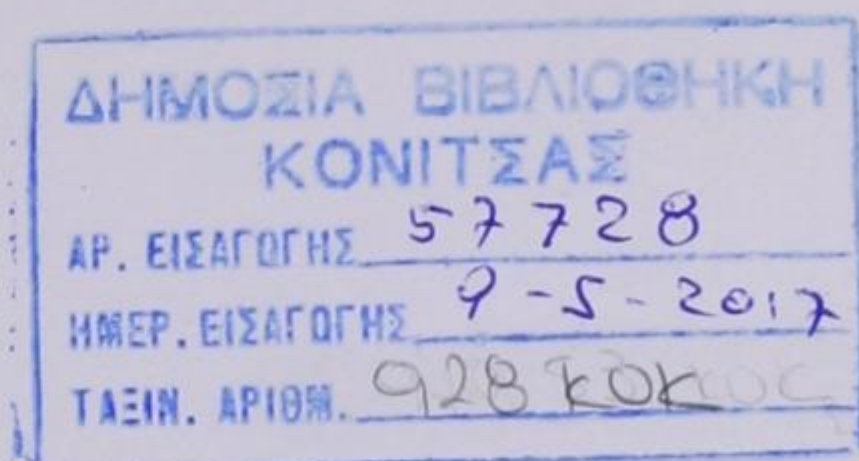
Ό,τι θυμάμαι

ΙΩΑΝΝΙΝΑ
2010

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ Α. ΚΟΚΟΒΕΣ

Ό,τι θυμάμαι

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

2010

Φωτογραφία εξωφύλλου: Σχολική γιορτή μπροστά από το Σχολείο με τους γονείς, μαθητές
και δάσκαλό τους Χαρ. Γεωργιάδη (καθήμενος κάτω αριστερά).

Αφιερώνεται

στη μνήμη των γονιών μου

ΛΕΩΝΙΔΑ και ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΚΟΚΟΒΕ

Χάρτης Επαρχίας Κονίτσης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εδώ και μερικά χρόνια μου ήρθε η ιδέα να γράψω ένα βιβλίο με αναμνήσεις από τα πρώτα παιδικά μου χρόνια.

Τώρα αποφάσισα το όνειρό μου αυτό να γίνει πραγματικότητα και να γράψω από αγάπη για την οικογένειά μου και για την ιστορία του χωριού μου, ό,τι θυμάμαι από την ηλικία των 7 ετών (ήτοι από το έτος 1937 μέχρι το 1959).

Έζησα και μεγάλωσα στο χωριό μου σε δύσκολα χρόνια (κατοχή, εμφύλιος κλπ) μέχρι ηλικίας 21 ετών. Ασχολήθηκα πέραν της φοιτήσεώς μου στο Γυμνάσιο Κονίτσης (1946-1952) και μ' όλες τις αγροτικές και κτηνοτροφικές εργασίες κατά τους καλοκαιρινούς μήνες των διακοπών του Γυμνασίου.

Το βιβλίο αυτό χωρίζεται σε δύο μέρη.

Το Πρώτο μέρος αφορά την Ιστορία του χωριού μου (όπως μπόρεσα να συγκεντρώσω στοιχεία από διάφορες πηγές) τα ήθη και τα έθιμα από την δεκαετία του 40, γιατί μετά τον πόλεμο του 40 και τον Εμφύλιο, σταμάτησαν πολλά από τα ήθη και έθιμα. Επίσης γίνεται αναλυτική αναφορά στα παλιά τοπικά επαγγέλματα και διάφορες αγροτικές και κτηνοτροφικές ασχολίες.

Το Δεύτερο μέρος αναφέρεται στις αυτοβιογραφικές μου αναμνήσεις από το 1937-1959.

Η περίοδος αυτή ήταν για μένα, ιδιαίτερα μετά τον άδικο χαμό του πατέρα μου το έτος 1950, μία οδυνηρή Οδύσσεια της ζωής μου, για την οποία θα αναφερθώ στο Δεύτερο μέρος.

Όλο το γράψιμό μου δεν διεκδικεί δάφνες και ούτε περιμένω επαίνους. Χρησιμοποιώ αυτούσιες λέξεις και φράσεις της εποχής εκείνης όπως μου ερχότανε στο μυαλό μου, καθώς και ανάμεικτες λέξεις Δημοτικής και καθαρεύουσας. Έκανα μεγάλη προσπάθεια και βασάνισα πολύ το μυαλό μου να θυμηθώ τα ήθη, έθιμα και τις παραδόσεις του χωριού μου.

Αν το πέτυχα θα το κρίνουν οι αναγνώστες μου.

Ζητώ συγγνώμη εκ των προτέρων, αν τυχόν υπάρχουν ορισμένα λάθη ή παραλείψεις στο βιβλίο αυτό, καθώς και λανθασμένες ημερομηνίες μερικών γεγονότων.

Ελπίζω στους συνομήλικούς μου - συγχωριανούς να τους φέρω 70 χρόνια πίσω, για να θυμηθούνε με νοσταλγία και μελαγχολία τα χρόνια εκείνα.

Τέλος, πιστεύω και το εύχομαι, μελλοντικά να βρεθούν νεότεροί μου να γράψουν περισσότερα και αναλυτικότερα στοιχεία για την Ιστορία του χωριού μας.

Το χωριό μας Αγία Βαρβάρα (πρώην Πλάβαλη)

Το κέντρο του χωριού μας

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Γενικά Ιστορικά, Γεωγραφικά
και παραδοσιακά στοιχεία του χωριού μου

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

ΓΕΝΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

1) ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΟΥ

Για την ιστορία του χωριού μας, δεν γνωρίζουμε πολλά πράγματα. Υπάρχουν μερικές γραπτές πληροφορίες και πολλές προφορικές από διάφορες κατά καιρούς σημειώσεις, όπως από Π. Αραβαντινό, Ιωάννη Λαμπρίδη, Αναστ. Ευθυμίου και άλλων ιστορικών.

Ο αείμνηστος Αναστ. Ευθυμίου, ωρολογάς το επάγγελμα για πολλά χρόνια στην Κόνιτσα, καταγόμενος από το χωριό Βούρμπιανη, ασχολήθηκε πέραν του επαγγέλματός του και με την ιστορία της περιοχής Κόνιτσας. Τον Ιούλιο του 1985 (10 Ιουλίου) δημοσίευσε σε 4 συνεχόμενα τεύχη στην εφημερίδα ΠΡΩΪΝΟΣ ΛΟΓΟΣ Ιωαννίνων μια πολύτιμη αφήγηση σχετικά με την ιστορία του χωριού μου Πλάβαλη (Αγ. Βαρβάρα).

Θα προσπαθήσω να μεταφέρω στο βιβλίο αυτό τα σπουδαιότερα ιστορικά γεγονότα και τις μαρτυρίες (γραπτές και προφορικές) που δημοσίευσε στην παραπάνω εφημερίδα ο Αν. Ευθυμίου, μαζί μ' άλλες μαρτυρίες πολλών άλλων ιστορικών.

Η Αγία Βαρβάρα (πρώην Πλάβαλη) βρίσκεται στο Βόρειο τμήμα της Επαρχίας Κονίτσης, πλησίον των Αλβανικών συνόρων και απέχει σήμερα από την Κόνιτσα 22 χιλιόμετρα.

ΣΥΝΟΡΑ ΤΗΣ: Από Βορρά συνορεύει με την πρώην Κοινότητα Αμαράντου με φυσικά όρια τον ποταμό «Ίσβορος». Από Νότο με τον ποταμό Σαραντάπορο, από Ανατολάς με την πρώην κοινότητα Πύργου Κονίτσης, και από Δυσμάς με την Αλβανία.

Το χωριό μας είναι χτισμένο σε υψόμετρο 750 μέτρα και σε μια πλουσιότερη βλάστηση με πολλά νερά.

Στο κέντρο του χωριού βρίσκεται η εκκλησία του Αγίου Νικολάου, το Δημοτικό Σχολείο, το Κοινοτικό Κατάστημα (πρώην Αμελικό) καθώς και το αγροτικό Ιατρείο που χτίστηκε μετά το 1960.

Στις 12-3-1928 η Πλάβαλη μετονομάσθηκε σε Αγία Βαρβάρα και πήρε το όνομα αυτό από το εκκλησάκι που βρίσκεται στην είσοδο του χωριού μας.

Κατά μία εκδοχή (του Κώστα Οικονόμου από τα «Οικωνύμιά» του) το όνομα Πλάβαλη προέρχεται από την σλαβική λέξη *plavb* που σημαίνει κατεβασιά ποταμού και με την σλαβική κατάληξη *alb* γίνεται *plavali* (Πλάβαλη) το *b* = είναι το γιώτα (ι) ελληνικό.

Πολλές οικογένειες Σλάβων εγκαταστάθηκαν στις περιοχές μας κατά τον 5ον αιώνα, γι' αυτό κι έμειναν αρκετές σλαβικές λέξεις.

Το επίθετο Κοκοβές έχει την ρίζα του από την Σερβία και από πληροφορίες το αρχικό επίθετο ήταν Kokovits και με την πάροδο του χρόνου έγινε Κοκοβές (το γιώτα έγινε ε και αφαιρέθηκε το τ).

Η Πλάβαλη προ του 1801 είχε περί τα 100 σπίτια που ήταν διάσπαρτα σε διάφορες τοποθεσίες, όπως στο Τσέροβο, Κατάκελο, Δερβένι και αλλαχού. Επιπρόσθετα αναφέρεται (Π. Αραβαντινός) ότι κατά την παραπάνω χρονολογία υπήρχαν μέσα στο χωριό Πλάβαλη 36 χριστιανικές οικίες και 80 στεφανωμένα άτομα.

Πρώτη γραπτή μαρτυρία σχετικά με την Πλάβαλη είναι μία επιγραφή στο χωριό Μπάγια (σημερινοί Κήποι) Ζαγορίου που μας πληροφορεί ότι το 1779 Πλαβαλίτες μαστόροι έχτισαν τον ιερό ναό Αγίου Νικολάου του χωριού Μπάγια. Τούτο αναφέρεται από τον ιστοριοδίφη Κώστα Λαζαρίδη στο βιβλίο του «Μπάγια» 1975.

Η Πλάβαλη επί Τουρκοκρατίας ήταν ελεύθερο χωριό, πλην όμως το 1801 καταστράφηκε από τους Τουρκαρβανίτες και στη συνέχεια έγινε τσιφλίκι κι όλα τα κτήματα περιήλθαν στους Μπέηδες.

Υπήρχαν γραπτές πηγές γύρω από τον χαλασμό της Πλάβαλης στο εξώφυλλο ενός Ευαγγελίου εκδόσεως Βενετίας 1763 που βρισκόταν στα χέρια του Παπαγιώργη από τον Αμάραντο (Ίσβορος) τις οποίες καταχωρούμε αυτούσιες (Αν. Ευθυμίου).

Θήμηση τη κερόν εχάλασεν η Πλάβαλη

Απρηλήου 8 έτος 1801

ΚΑΙ

Θήμηση τι κερόν ήρθαν η Πλαβαλίτες οπήσο στην Πλάβαλη

Φεβρουαρήου 10 έτος 1802.

Μετά την καταστροφή του χωριού μας, όλες οι οικογένειες που ήταν διάσπαρτες σε διάφορα μέρη της περιοχής μας, ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στο σημερινό χωριό μας το 1802, όπως οι Δερβεναίοι από το Δερβένι, μια περιοχή ανάμεσα από τα χωριά Καβάσιλα και Πυξαριά, οι Κυριαζαίοι από την περιοχή Αγίου Νικολάου (ξωκλήσι κάμπου) και πολλές άλλες οικογένειες από την περιοχή κάμπου. Επίσης πολλές οικογένειες ήρθαν από την Αλβανία και εγκαταστάθηκαν στην Πλάβαλη, όπως οι οικογένειες Τσουκαίων, Αρβανιταίων, Ραπακουσαίων και πολλών άλλων, που δυστυχώς δεν μπόρεσα να τα συγκρατήσω όλα όσα μου είχε πει προφορικά ο αείμνηστος Παν. Α. Δήσιος.

Έτσι, μετά την καταστροφή του χωριού μας το 1801, δημιουργήθηκε ένα νέο ζωντανό χωριό, αλλά καταπιεσμένο και κατατρομαγμένο από τους μπέη-

δες. Όπως αναφέρει ο Αν. Ευθυμίου, από αφηγήσεις του υπέργηρου αείμνηστου Αντώνη Ραπακούσιου, που το 1900 ήταν 30 ετών και άκουγε από τους παλιούς γερόντους Πλαβαλίτες, ότι οι τσιφλικούχοι μπέηδες, πιέζανε και απειλούσανε τους ντόπιους κατοίκους Πλάβαλης να υπογράψουν πωλητήρια έγγραφα για να καταχωρηθεί το χωριό σαν τσιφλίκι κι έτσι τελικά το χωριό μας έγινε κτήμα των μπέηδων,

Μερικοί Πλαβαλίτες προσπάθησαν να ματαιώσουν την πώληση, όπως ο ιερέας Παπαδημήτρης, που μετέβη στην Κωνσταντινούπολη και κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες να μην τσιφλικοποιηθεί το χωριό. Δυστυχώς τον μαχητικό αυτόν ιερέα τον δηλητηριάσανε μερικοί σπιούννοι.

Πολλοί Πλαβαλίτες υπό την πίεση των μπέηδων φύγανε για το εξωτερικό. Ένας απ' αυτούς τους ξενιτεμένους στη Ρουμανία ήτανε ο Λάμπρος Μπουζιάκας, που ονειρεύτηκε στα μέσα του 18ου αιώνα να εξαγοράσει το χωριό του και να το ξανακάνει ελεύθερο κεφαλοχώρι. Δεν πρόφθασε όμως, γιατί οι τσιφλικάδες παρακολουθούσανε τις κινήσεις του και τον εξόντωσαν, όπως εξόντωσαν και τον Παπαδημήτρη.

Να πώς περιγράφει ο ιστορικός της Ηπείρου Ιωάννης Λαμπρίδης στο βιβλίο του: «Χωρίον Πλάβαλη, ο αοίδιμος Λάμπρος Μπουζιάκας είχε ορίσει (1867) διά διαθήκης αυτού, προς εξαγοράν της ιδιαιτέρας αυτού πατρίδος και μετατροπήν αυτής από ιδιοκτήτου εις μητροκωμίαν σπουδαίαν περιουσίαν εξ αγροτικών χειρογράφων (χρεωγράφων) της Βλαχίας συνισταμένης. Αλλά δολοφονηθείς, ως μη όφειλε, δεν πρόφθασε, να εξαργυρώσει τάυτα και προς τον σκοπόν τούτον αποστείλη».

Από το χωριό μας πέρασαν πολλοί μπέηδες και τσιφλικάδες με τελευταίους τους αδελφούς Μουχτάρ Φράσιαρη και Σερβέτ βέη.

Οι Αλβανοί μπέηδες ήταν κυρίαρχοι σε πολλά χωριά της επαρχίας Κόνιτσας, όπου επικρατούσε η Αλβανοκρατία. Είχαν ασπασθεί τον ισλαμισμό, γι' αυτό υπήρχε συνεργασία με τους Τούρκους κατακτητές. Μεταγενέστερα όμως και γύρω στα 1750 οι Τούρκοι ήρθαν σε σύγκρουση με τους Αλβανούς κι άρχισε η δίωξη των Αλβανών.

Η μεγαλύτερη δίωξη των μπέηδων της Ηπείρου έγινε από τον Τούρκο Οσμάν πασά Ιωαννίνων στην περίοδο 1897-1905. Παρ' ότι οι μπέηδες δεχθήκανε σοβαρά πλήγματα από τους Τούρκους, κατόρθωσαν να επιβιώνουν, γιατί υπήρχαν στην Αυλή του Σουλτάνου πολλές προσωπικότητες Αλβανών.

Απ' ό,τι έχω ακούσει οι τσιφλικάδες (μπέηδες) του χωριού μας, μένανε αρχικά στο σημερινό πατρικό μας σπίτι, που φέρει ημερομηνίες κτισίματος 1770 και 1870.

Μετά οι μπέηδες φτιάξανε ένα πολυτελέστατο για την εποχή εκείνη διώρο-

φο σπίτι στη θέση ΚΟΥΛΑ (τουρκική λέξη που σημαίνει φυλάκιο) το οποίο βρισκόταν σε καλή κατάσταση μέχρι το 1940.

Το 1913 με την απελευθέρωση της Ηπείρου, οι παραπάνω μπέηδες του χωριού μου, φεύγοντας για την Αλβανία, άφησαν την περιουσία τους στο Ελληνικό Δημόσιο για να την διαχειριστεί για λογαριασμό τους. Μάλιστα άφησαν εξουσιοδότηση στον δικηγόρο Ιωαννίνων Κ. Κατσαδήμα για να παρακολουθεί την όλη υπόθεση.

Μετά την φυγή των μπέηδων οι κάτοικοι του χωριού μας απαλλάχτηκαν για πάντα από τους αβάσταχτους φόρους (ήμορο) που αυτοί είχαν βάλει στους ντόπιους αγρότες - καλλιεργητές.

Νόμισμα της εποχής εκείνης ήταν το γρόσι.

Μετάπειτα το Ελληνικό Δημόσιο με την υπ' αριθ. 39/1927 απόφαση της Επιτροπής Απαλλοτριώσεων Ν. Ιωαννίνων προέβη στις παρακάτω ενέργειες:

1) Εξαιρεί της Απαλλοτριώσεως την οικία των μπέηδων στη θέση ΚΟΥΛΑ (με τους πέριξ αγρούς) και σε συνέχεια το Δημόσιο τη νοικιάζει μαζί με τους αγρούς στον πατέρα μου Λεωνίδα Κ. Κοκοβέ για λογαριασμό των μπέηδων.

2) Εξαιρεί ένα μέρος του δάσους υπέρ του Δημοσίου με δικαίωμα των κατοίκων να ξυλεύουν και να βόσκουν τα ζώα δωρεάν.

3) Παραχωρείται ο οικισμός του χωριού μετά των πέριξ κτημάτων στους δικαιούχους μόνιμους κατοίκους.

4) Παραχωρείται με πώληση στην Κοινότητα ο υπάρχων τότε νερόμυλος αντί του ποσού των 25.000 δραχμών

5) Παραχωρείται στους δικαιούχους κατοίκους Πλάβαλης συγκεκριμένη γεωργική έκταση για καλλιέργεια στη θέση Κάμπος και σε διάφορες άλλες περιοχές του χωριού μας.

Δυστυχώς η παραχώρηση των εκτάσεων αυτών με τίτλους κυριότητας μέχρι σήμερα 31/12/09 δεν έγινε και περάσανε 80 χρόνια από την απόφαση της Επιτροπής Απαλλοτριώσεων. Συνημμένα καταθέτω σχετικές διαμαρτυρίες μας. Το 1962 τελείωσε η αποτύπωση της περιοχής από το Τοπογραφικό συνεργείο Δ/σης Γεωργίας Ν. Ιωαννίνων. Το 2001 έγινε δεύτερη αποτύπωση της περιοχής. Μετά από πολλές διαμαρτυρίες τόσο από την πρώην Κοινότητά μας όσο και από τον Σύλλογό μας (παραθέτω αυτούσιες της επιστολές διαμαρτυρίας) αποφασίστηκε τελικά από το Υπουργείο Γεωργίας να προχωρήσει η διαδικασία έκδοσης των σχετικών τίτλων κυριότητας. Δυστυχώς για δεύτερη φορά η υπόθεση κόλλησε στα γρανάζια της κρατικής μηχανής.

Τελευταία πληροφορήθηκα ότι υπάρχουν βάσιμες ελπίδες επίλυσης του χρόνιου αυτού προβλήματος.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΑΓΙΑΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΚΟΝΙΤΣΑΣ

Αριθμ. Πρωτ. 161

Αγία Βαρβάρα, 24 - 10 - 98

ΠΡΟΣ :

Υπουργείο Γεωργίας, Δνση Πολιτικής Γης, Τμήμα Γεωργ. Και Κτην.
Αποκ., Χαλκοκονδύλη 46, Αθήνα 104.32

Κοινοποιείται : Δνση Γεωργίας Νομαρχιακής Αυτοδιοικήσεως
Ιωαννίνων, Ιωάννινα

Νομάρχη Ιωαννίνων, Ιωάννινα

Βουλευτές Νομού Ιωαννίνων

Σύλλογο Αγίας Βαρβάρας, Αθήνα

Σχετικό : 111527/13-7-1998 έγγραφο τμήματος Γεωργ. Και Κτην.
Αποκ. , Δνσης Πολιτικής Γης, Υπουργείου Γεωργίας

Με το παραπάνω έγγραφό σας μας ενημερώνετε ότι δεν είναι δυνατό να συνεχισθούν από τις υπηρεσίες σας οι εποικιστικές εργασίες του αναδασμού και της έκδοσης τίτλων.

Από το ίδιο έγγραφό σας συνάγεται ότι οι εργασίες άρχισαν αλλά δεν τελείωσαν. Η περιοχή που βρίσκονται τα χωράφια των συγχωριανών μας δεν έχει ούτε ναρκοπέδια ούτε ύποπτη είναι και αυτό αποδεικνύεται από τα παρακάτω :

Α) το 1962 έγινε αποτύπωση της περιοχής από τις υπηρεσίες του Υπουργείου Γεωργίας για έκδοση τίτλων κυριότητας στους κτηματίες

Β) μέχρι το 1985 ο κάμπος του χωριού μας εκαλλιεργείτο με καλαμπόκι, σιτάρι και συλλέγαμε τόννους σταφύλια από τα κλήματα που περιέβαλαν τα χωράφια μας

Γ) η περιοχή ολόκληρη ιδίως μετά την εγκατάλειψη της καλλιέργειας βόσκειται

Δ) η περιοχή ξυλεύεται και μάλιστα και από το στρατό για τις ανάγκες του. Από τα παραπάνω συμπεραίνεται ότι η περιοχή μας δεν είναι ύποπτος χώρος. Πως είναι δυνατό η περιοχή μας να είναι επί 50 χρόνια ύποπτη για εγκαταλειμμένες νάρκες κλπ και η Πολιτεία να αφήνει τον πληθυσμό μας να καλλιεργεί, να βόσκει, να ξυλεύει χωρίς ποτέ να έχουμε θύμα ή έστω μια έκρηξη. Η αναφορά σε δήθεν ύποπτη περιοχή είναι πρόσχημα.

Κύριοι. Από χρόνια τα αιτήματα του χωριού μας είναι η απονομή τίτλων ιδιοκτησίας και η διενέργεια αναδασμού, δηλαδή δύο ξεχωριστές εργασίες. Η πρώτη εργασία αφού έγινε η αποτύπωση της περιοχής και των κτημάτων μας από το τοπογραφικό συνεργείο του Υπουργείου Γεωργίας είναι στο εξής γραφειοκρατική και δεν απαιτεί στην «ύποπτη» περιοχή ούτε επίσκεψη υπαλλήλου σας. Γιατί λοιπόν δεν προχωρεί η διαδικασία των τίτλων ; Για να φανεί το μέγεθος του προσχήματος αναφέρουμε ότι στους κατοίκους του συνοικισμού μου Πυξαριάς που τα χωράφια τους αποτυπώθηκαν πάλι το 1962 δόθηκαν τίτλοι κυριότητας πριν από χρόνια.

Αναμένουμε από τις υπηρεσίες σας να ερευνήσουν τα παραπάνω και να δώσουν θετική απάντηση στα αιτήματά μας.

Ο Πρόεδρος της Κοινότητας
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΩΚΟΒΕΣ

ΑΙΤΗΜΑ - ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΠΡΟΣ: Τον Κύριον Ανωμαρίτη Γεώργιον

Υπουργόν Γεωργίας

ΑΘΗΝΑ

Κύριε Υπουργέ, οι παρακάτω μόνιμοι και ημιμόνιμοι κάτοικοι του Διαμερίσματος Αγίας Βαρβάρας Δήμου Κόνιτσας, υψώνουμε φωνή διαμαρτυρίας και σας παρακαλούμε να δώσετε λύση στο παρακάτω θέμα που μας απασχολεί εδώ και τόσα χρόνια, χωρίς μέχρι σήμερα να βρεί τη λύση του.

Το αίτημά μας είναι να μας δώσετε τίτλους κυριότητας για τα κτήματά μας, αφού η αποτύπωση και η χαρτογράφηση έγινε το έτος 1962 από την Τοπογραφική Υπηρεσία Δ/νση Γεωργίας Ν. Ιωαννίνων.

Έκτοτε και παρά τις ενοχλήσεις από πλευράς πρώην Κοινότητας Αγίας Βαρβάρας, ουδεμία λύση δόθηκε από τις αρμόδιες Υπηρεσίες.

Όλος ο φάκελλος βρίσκεται στην Δ/νση Πολιτικής Γής, Τμήμα Γεωργ. και Κτην. Αποκ. ΑΘΗΝΑ και στην Δ/νση Γεωργίας Ν. Ιωαννίνων.

Σύμφωνα με το τελευταίο υπ' αριθ. 161/24-10-98 έγγραφο της πρώην Κοινότητας Αγίας Βαρβάρας να μας δοθούν οι τίτλοι κυριότητας, αφού δεν απαιτείται νέα χαρτογράφηση, πλην απλά να προχωρήσει η διαδικασία χορήγησης των τίτλων.

Κύριε Υπουργέ, είμαστε που είμαστε αποκομμένοι από την υπόλοιπη Ελλάδα, αφού βρισκόμαστε δίπλα στα Αλβανικά σύνορα, τουλάχιστον να έχουμε τίτλους κυριότητας, γιατί πολλά μπορεί να συμβούν στους δύσκολους αυτούς καιρούς που περνάμε.

Ευχαριστούμε και ελπίζουμε να δώσετε σύντομα εντολή στις αρμόδιες Υπηρεσίες για την ικανοποίηση του δικαίου αυτού αιτήματός μας. -

Με εκτίμηση
ακολουθούν 43 υπογραφές

- 1) Κοκορές Επαμεινώνδας του Λεωνόδα (κάτοικος Ιωαννίνων, Κ. Παλαμά 5 τηλεφ. 0651/45089

2)

43) Μορέτσης Κων /νος του Νικ κάτοικος Αγίας Βαρβάρας Κονιτσής

Συν: 1) Φωτ/φο με τα ονόματα και τις υπογραφές των δικαιούχων
2) Φωτ/φο υπ' αριθ. 161/24-10-98 έγγραφο της πρώην Κοινότητας Αγίας Βαρβάρας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ" 1) Κον Αριύρη Ευάγγελο

Υφ. Γεωργίας ΑΘΗΝΑ

2) Κον Νομάρχην Ιωαννίνων

3) Κυρίους Βουλευτές Ιωαννίνων

4) Κον Δήμαρχο Κόνιτσας,

5) Σύλλογο Αγίας Βαρβάρας, Αθήνα

6) Γεωργίου Αρην Βερβαρί

4 Γρηγ Λιάνο

Ιωάννη

Ιωάννινα, 9-6-03

1170105

ΠΡΟΣ: Τον κ. Υπουργό Γεωργίας

ΑΘΗΝΑ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΥΠΟΥΡΓΟΥ
Αριθ. Πρωτ. 1221
ΗΜΕΡ. 13-6-03
Δ/ΝΣΗ

Κύριε Υπουργέ,

Οι κάτοικοι του Δ.Δ. Αγίας Βαρβάρας (πρώην Κοινότητας Αγίας Βαρβάρας) Δήμου Κόνιτσας, περιμένουν εδώ και 50 χρόνια να πάρουν τίτλους κυριότητας. Το 1956 έγινε από το Τοπογραφικό Συνεργείο της Δ/νσης Γεωργίας Ιωαννίνων η σχετική χαρτογράφηση των κτημάτων και από τότε δεν έγινε τίποτα, παρά τις συνεχείς ενυχλήσεις από την πρώην Κοινότητα Αγ. Βαρβάρας Κονίτσας και τους κατοίκους αυτής.

Το έτος 2001 με πρωτοβουλία του τότε Νομάρχη Ιωαννίνων κ. Ζορμπαλά, έδωσε εντολή (προς τιμήν του αυτό) στο Τοπογραφικό Συνεργείο Δ/νσης Γεωργίας, να περατώσει την διαδικασία χαρτογράφησης και αναγνώρισης των ιδιοκτητών. Έτσι τον Σ/ριο του 2001 η διαδικασία τελείωσε και όλα τα παραστατικά εστάλησαν στο Υπουργείο σας για την έκδοση των σχετιζών τίτλων κυριότητας. Από τότε και μέχρι σήμερα η υπόθεση και πάλιν κόλλησε στα γρανάζια της Κρατικής μηχανής.

Κύριε Υπουργέ, οι πατεράδες μας έχουν πεθάνει και φύγανε πικραμένοι από την συμπεριφορά της Πολιτείας, τώρα κλησιάζουν και τα παιδιά τους να φύγουν από την ζωή αυτή χωρίς να έχουν δοθεί οι τίτλοι κυριότητας.

Πολύ φοβόμαι ότι και εμείς (η δεύτερη γενιά) θα έχουμε την ίδια τύχη των Πατεράδων μας και το πρόβλημα εάν δεν λυθεί εδώ και τώρα θα μεταβιβασθεί στην τρίτη γενιά.

Κύριε Υπουργέ, το χωριό μου βρίσκεται σε μία ευαίσθητη περιοχή της Ηπείρου δίπλα από τα Αλβανικά σύνορα και γι αυτό τον λόγο σας παρακαλώ να δώσετε άμεση λύση στο παραπάνω πρόβλημα.

Ευχαριστώ εκ των προτέρων.

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ:

- 1) Γραφείο κ. Πρωθυπουργού
ΑΘΗΝΑ
- 2) κ. Ευάγγελο Αργύρη ✓
Υφ. Γεωργίας
ΑΘΗΝΑ
- 3) κ. Νομάρχη Ιωαννίνων
- 4) κ. Δήμαρχον Κονίτσας
- 5) Σύλλογο Αγίας Βαρβάρας Κονίτσας
με έδρα την Αθήνα

με εκτίμηση

ΚΟΚΟΒΕΣ ΕΠΑΜΕΙΝ.
Κωστή Παλαμά 5, Ιωάννινα 45221
τηλεφ. 2651045889

ΔΗΜΟΣΙΑ - ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΚΤΙΡΙΑ

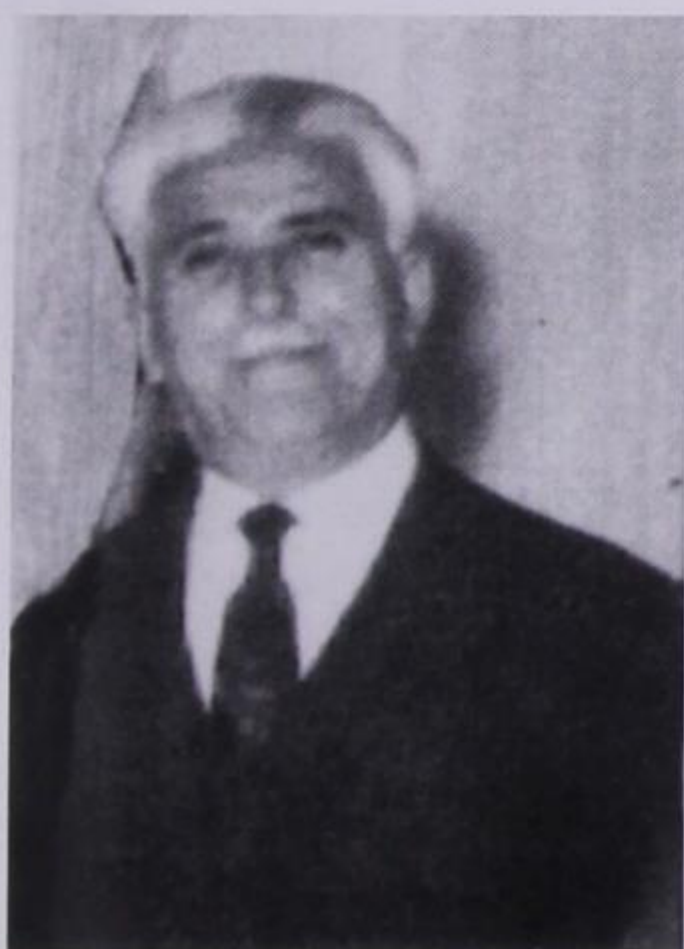
Όλα τα κοινοτικά κτίρια βρίσκονται στην κεντρική πλατεία (Μεσοχώρι) του χωριού.

2) ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Το κτίριο του Δημοτικού Σχολείου κτίστηκε το 1926 επί ημερών του τότε δασκάλου αιμνήστου Σταύρου Γκατσόπουλου και λειτούργησε τον Ιανουάριο του 1927.

Πριν γίνει το νέο σχολείο, οι μαθητές στεγαζότανε (κατά πληροφορίες) σ' ένα παλιό κτίριο της Εκκλησίας το ονομαζόμενο μετέπειτα Γυφτοκάλυβο.

Πιο κάτω παραθέτω αυτούσιο το χειρόγραφο ημερολόγιο του Σταύρου Γκατσόπουλου, που μου έστειλε ο γιός του Κώστας Γκατσόπουλος, καθηγητής φιλόλογος και μετέπειτα Γεν. Επιθεωρητής Μ.Ε.

Ο δάσκαλος
Σταύρος Μ. Γκατσόπουλος.

Το κτίριο του Δημοτικού Σχολείου (φωτ. 2001).

Τον Κώστα τον είχα λίγο καιρό καθηγητή στην τελευταία τάξη του Γυμνασίου Κονίτσης (έτος 1952) και τον ευχαριστώ πάρα πολύ για όλα.

Εγώ θα προσθέσω ότι ο Σταύρος Γκατσόπουλος γεννήθηκε το 1900 στον Πωγωνίσκο, είχε 7 παιδιά (6 αγόρια και 1 κορίτσι), πέθανε το έτος 1983.

Οφείλω να ομολογήσω ότι πολύ λίγα πράγματα γνώριζα για τον δάσκαλο του χωριού μου (1924-30) και ούτε γνώριζα πότε έγινε και από ποιούς κτίστηκε το Σχολείο. Όλα αυτά θα τα δούμε στο ημερολόγιό του. Αιώνία του η μνήμη.

Απόσπασμα από την χειρόγραφη αυτοβιογραφία του Σταύρου Γκατσόπουλου

340

Εἰς Πλάβαθην
(1924 - 1930)

*341-

Ἐν Λουζίνου (ὡς προπαύστους ἀνέφερα)
μετέσθεν εἰς τὸ Πηρυσιμὸν σχολεῖον
τὴν Πλάβαθην. — Ἐργίας Βαρβάρα
Ἡ Πλάβαθην, ἣς τὸ ὄνομα εἶναι
ἐξ ἀσθενῶν καὶ σημαίνει ὀδονόχος.
τὸ χωρίον.

Ἀπεκρίτετο ἀπὸ 50 σερίων οὐκ ἔμενε
τὴν διδασκαλίαν, ὅσους ἦσαν
κατασκευάσαντες καὶ σεναδριέσαντες
ἀπεκρίτετο ἀπὸ αἰθρόντων διαστάσεων
6x4 μ. εἶχε ὀλίγα θρανία καὶ
ταῦτα σεναδριέμενα καὶ ἐστέρ-
αν πάντες ἐκποικιλοῦ μέσου διδάσκου-
σας, καὶ ἐνὸς σχολαστίου, οὗτοι
ἀσθενῶν καὶ αἰθρόντων κερ-
τὰ ὃ μέτρα καὶ κόβον ἐτοιμα-
σεν.

Δύναται γὰρ εὐμενὴ καὶ ὅσα
ἦσαν αὐτῷ ὡς καὶ μὴ ἐνταυτοῖς.
Οἱ ἀποστέλλοντες μαθηταί, ἀνέ-
μενοι αὐτῷ πρεσβύτερα καὶ ἀνήλικα
εἰ καὶ πέντε ἄρα ὥρας κάθοντες

- 342 -

ἡμην ἀναρρεσμένον γὰρ ἐργάζω με
 θον ἄναρτον εἶχον. ἡ δὲ δύναμις
 οὐν Θεῷ, γὰρ εἶπες ὅτι ἐπὶ τὸν
 ἑωρῶς, αὐτὴ δύναμις καὶ μερμηρῶς
 δὴ καὶ ἀνέστης ἔδωκε δυνάμειον
 εἰς ἐμπνεύματα συγκλητικῶν λόγων
 μου εἰς τὴν δόξαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος,
 πορεύσασθαι καὶ τὴν δόξαν τοῦ πατρὸς
 ὡς ἡμεῖς χαρὰς ἀποδέξαμεν καὶ εἰς
 ὅτι ἡ δύναμις, δυνάμεις αὐτὰς οἱ ἁγιοὶ
 καὶ ἀγαθὰ ἔργα αὐτῶν καὶ γὰρ αὐτοὶ
 ἔδωκε δυνάμειον μου ἀποδοῦναι
 ὅτι καὶ καὶ τὴν ἀρχιμαγικήν ἐν
 οὐρανῶν καὶ τῆς γῆς διὰ τὸν ἁγίον
 30 καὶ ἵδμεν βραχυμὴ καὶ τὴν ἐν
 οὐρανῶν καὶ τῆς γῆς καὶ τῶν ἀνθρώπων
 ὅτι καὶ δυνάμεις αὐτῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων
 οὐ καὶ τὴν γῆν ἀναστήσειν!

Ἀνεμώματα καὶ ἀποδόξα
 ὅτι καὶ.

ὅτι καὶ δυνάμεις αὐτῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων
 γάρνηται. δυνάμεις αὐτῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων
 καὶ εἰς ἀποδόξαν 30 μέτρον αὐτῶν
 εἰς ὅτι αὐτῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀνθρώπων
 εἰς τὸν Θεόν καὶ τὸν.

οἱ καὶ οἱ - ὅτι καὶ οἱ καὶ οἱ.
 ὅτι καὶ οἱ καὶ οἱ καὶ οἱ καὶ οἱ καὶ οἱ
 ὅτι καὶ οἱ καὶ οἱ καὶ οἱ καὶ οἱ καὶ οἱ
 καὶ καὶ ἐνδυνάμειον.

- 344 -

Οἱ ἀρχαῖοι ἀποδοκίματες μαθηταί
ἐκ τῆς ἑκκλησίας τῆς ἐκ τοῦ 1926-27
ἡμετέρας ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ
ἐκ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἐκ τῆς ἐκκλησίας
καὶ ἐκ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκ τῆς ἐκκλησίας
ἐκ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκ τῆς ἐκκλησίας
ἐκ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκ τῆς ἐκκλησίας
ἐκ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκ τῆς ἐκκλησίας
ἐκ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκ τῆς ἐκκλησίας

Հողամաս' թիվ 1927-30.

Καὶ καὶ ἐὰν οὐκ ἔσται ἡ ἐκείνη τὸ ἔρ-
γον μου καὶ οὐκ ἔσται ἡ ἀρετὴ μου ἡ
μακαριότης.

Οι κήρυκες ευνεσπώνοντες τὰς ἡγ-
μασμένας ἐκκλησίας κοινῶς. ἔει-
πεν οὖν ὁ ῥ, Παραχίθων ἐν ἑαυτοῖς
καὶ Παραχίθων Προποῖοντες ἀνέ-
στησαν τοῖς ἐγχεσμοῖς τοῦ διδασκάλου. . .

Σχολιαῖς ἐτος 1929-1930

346

Ὁ τοῦ ἔργου μου συνεκρίθη
μετ' ἀνάρκτου φόβου, ὁροδυσία
καὶ εὐσυνειδήσια καὶ κατὰ τὸ ἐσόμενον ἐτος 1929
οἱ μαθηταὶ μὴ καὶ ὡς μαθη-
ταὶ ἴμε, αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον ἃ ὡς
ἀνθρώπου τῆς ἐκείνου, ἐδωρὶν
μορφωμένοι διὰ τὴν ἐκείνου ἐκείνου.
Πολλοὶ διέωρεον ἐν αὐτῷ μεγέθει
καὶ βίωσαν καὶ αὐτὸν αὐτὸν
δαίδαλσαν ἐδωρὶν σὺν τῷ
καλῷ σὺν τῷ καλῷ, ὡς δαχτυλίδι
καὶ μεντεῖρα, ἐνδοξοὺς Χριστιανούς, ἡμεῖς
Ἕλληνας.

Διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐρήσας μεταβίβω, μετὰ ἐξελίξει ὅτι εἰς
Μαβάρην. Εἰς τὸ ἔργον τῆς μεταβίβω καὶ ὡς ἐπιδεικνύται ἐσημείωσα
αὐτὸν αἰπολογίαν αὐτῶν ἐπιβράβειον τῆς εὐσυνειδήσιας, ἐπιμελείας καὶ ἐπιδοκιμα-
σῆς αὐτοῦ...». Μετέβην εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον Σαντοῦ, ποτὶ ἔργον τῶν
χωρίων μου. —

Σημείωση: Για να μην δυσκολευτοῦν μερικοὶ ἀναγνώστες ἀπὸ τὴν καθα-
ρεύουσα τοῦ Σταύρου Γκατσόπουλου, σκέφτηκα να ἀπλοποιήσω τὸ κείμενό
του με καθημερινές ἀπλές λέξεις καὶ φράσεις καὶ με τὸ λεξικὸ στο χέρι πι-
στεύω ὅτι τὰ κατάφερα, παρότι δεν ἦμουν καὶ τόσο καλὸς στα φιλολογικὰ.